

عنوان مقاله:

ادب در عرفان

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی پژوهش های نوین در حوزه علوم تربیتی و روانشناسی و مطالعات اجتماعی ایران (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

زینب بنی اسدی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید باهنر کرمان

معصومه بنی اسدی - کارشناس ارشد الهیات دانشگاه آزاد اسلامی کرمان

خلاصه مقاله:

مدتها ادبیات ملتها بر اساس نقل روایات و داستان خودنمایی میکرد و به طور قطع زندگی انسان هیچگاه از ادبیات قومی و بیان داستان خالی نبوده است. ما از تاریخ آباء و اجداد و نسلهای گذشته انسانها به جز قسمتی از داستانها و افکار و اندیشههای مذهبی چیزیدر دست نداریم و حتی تاریخ مردم باستان به صورت نقل و داستانرایی به ما رسیده است و احیاناً جنبههای اجتماعی اعصار گذشته را هم باید از همین داستانها به دست آورد. میتوان گفت پیش از آن که به ادبیات منثور توجه شود و نثرهای ادبی به صورت مکتوب درآید سرودها و شعرها مدون و مکتوب شده است و به ادبیات منظوم توجه شده است. بدیهی است که اشعار و منظومات اولیه در سطح ابتدائی و بسیار ساده و بیپیرایه بوده است و بعید نیست که بعد از سرودهای مذهبی نخست سرودها و اشعاری که در باب شجاعتها و حماسههایی دور میزده است به وجود آمده باشد. ادبیات عرفانی یا ادبیات صوفیانه، قسمتی از میراث منثور و منظوم ادبی است که شاعران عارف یا عارفان شاعر، تحت تأثیر مشرب تصوف به وجود آوردهاند و در برگیرندهی قسمت عظیمی از ادبیات پارسی است.

کلمات کلیدی:

ادب، عرفان، ادبیات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/498886>

